

ВЕРЕСЕНЬ

ISSN 0132-4462

1985

№18

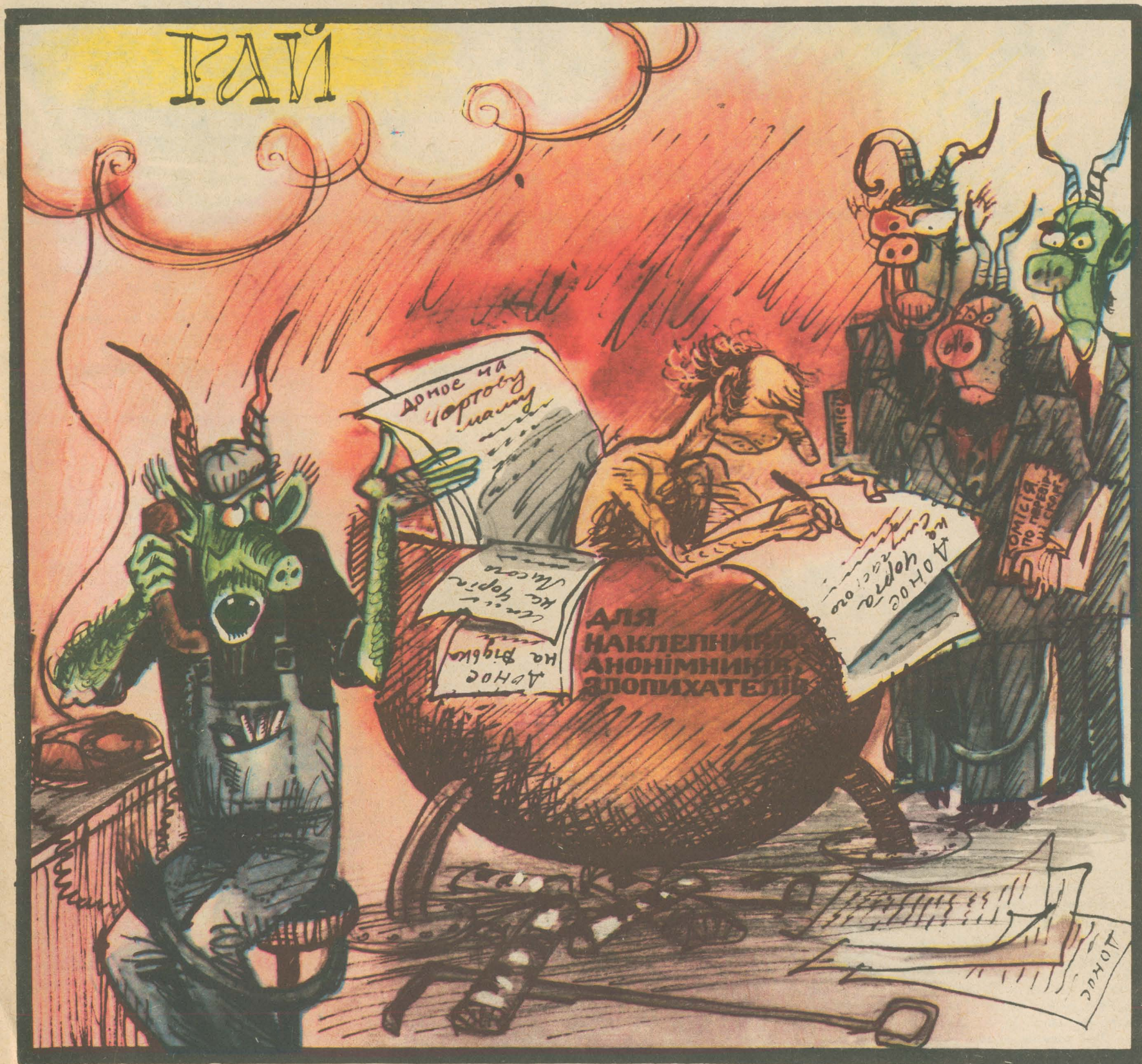

ПЕРШЕЦЬ

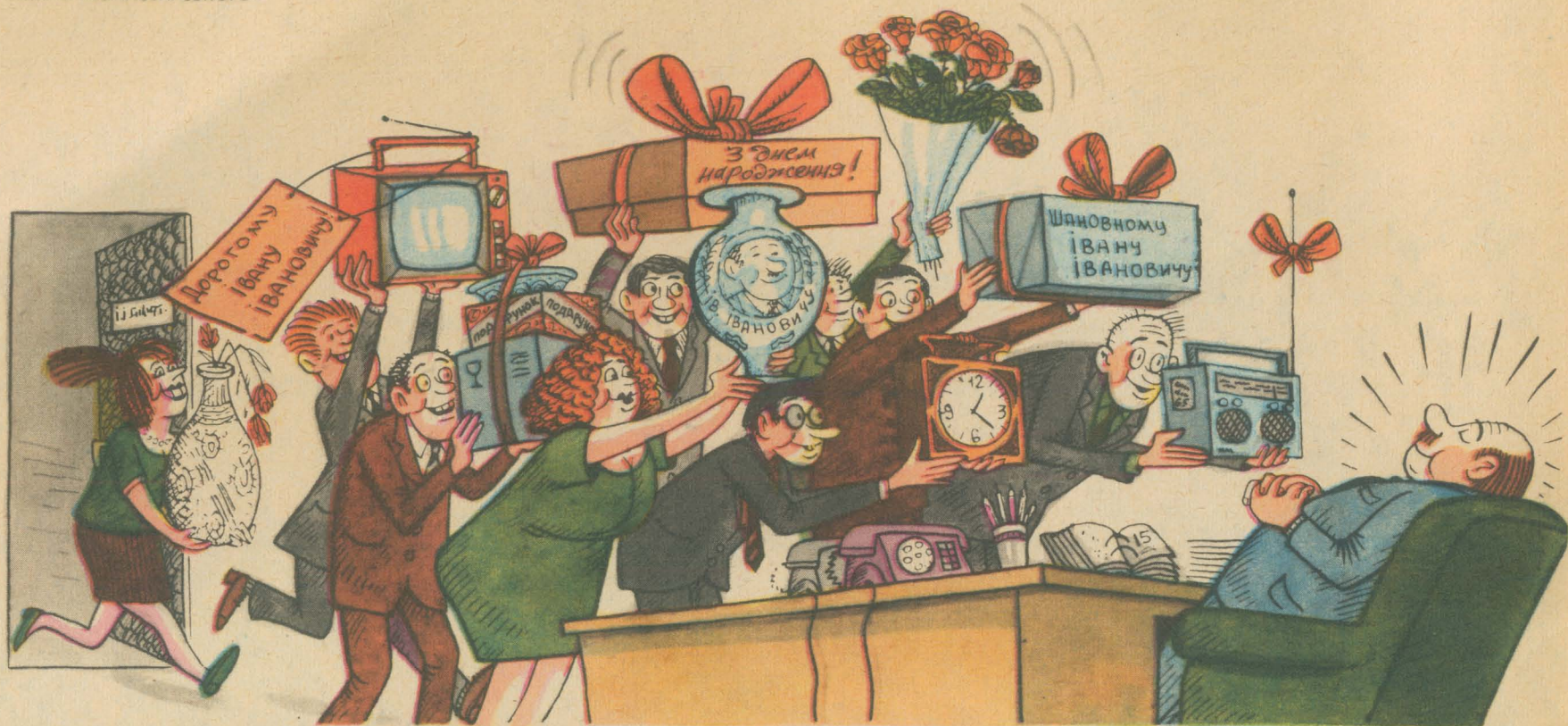

ПЕКЛО СТОГНЕ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Господи, забери ти цього наклепника в рай, бо вже й у пеклі через нього нема життя!

Багатообдарована натура.

СОРОКАГРАДУСНІ ІРОНІЗМИ

- Винні ріки течуть у море сліз.
- Вважав за еталон об'єму пляшку.

- Аксиома: будь-яка істина потає у вині.

Л. ЗАБАРА.

- Алкоголіками не народжуються — ними помирають.

А. ПАСТЕРНАК.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

КАЧКА ПІД ПЛІВКОЮ

Дніпропетровці люблять качку. Особливо — з капустою.

Враховуючи це, високі обласні організації вирішили поставити вирощування цієї корисної птиці на індустріальні рейки.

— Навіщо вам оті капітальні пташники? — категорично запитали там у працівників тресту «Дніпропетровськптахопром». — Поки їх вимуруєш, поки те та се, а качка людям на стіл потрібна сьогодні. Чому б вам не перейняти, скажімо, досвід овочівників та не відгодовувати ту саму качку під поліетиленовою плівкою? Наче ті огірочки, га? Дешево і сердито.

У тресті, правда, спробували відбрикнутися від сумнівної ідеї:

— Воно то дешево. Але надто вже оті плівочні пташники карткові хатки нагадують. Уся покрівля — на болтиках та шплінтиках. А площа ж її, дай боже — ледь не дві з половиною тисячі квадратних метрів! Чи втримається? Та й температурний режим...

Про режим, правда, не встигли домовитися. Згорі, як здогадується, двічі не підкажуть. І от на околиці райцентру Солоне широким фронтом розгорнулись будівельні

роботи. Пташники полегшеного типу росли, ніби гриби після дощу.

Можна було вже готувати сковорідки, шаткувати капусту чи збирати опеньки на гарнір, якби не природа. Спочатку вона наочно довела, що у сковорідках немає ніякої потреби, бо улітку під отією плівкою птиця вже стає майже готовою до споживання. Хіба що колодочки повисмикувати. Адже температура там сягає аж за плюс 50 градусів за Цельсієм. Зате взимку кращого холодильника шукати годі. Не те що качка, не кожен тюлень витримає тую холоднечу.

Правда, деякі екземпляри, нівроку їм, таки загартувалися. Витримували і плюс 60, і мінус 30. Може, саме вони і поклали б початок утворенню нового біологічного виду — спекоморозостійкої качки, — якби останній штрих у новітній метод вирощування пернатих не внесли банальні атмосферні опади. Спеціалісти з дніпропетровського філіалу інституту «Укрколгосппроект», розробляючи проектну документацію, вочевидь, думали, що над їхньою областю навряд чи з'явиться коли-небудь таке рідкісне диво, як дощові або, ще

чого доброго, снігові хмари. А вони узяли та й цілком несподівано з'явилися. Слово честі, просто як грім із ясного неба!.. І після однієї невеличкої хурделиці любовно — і, головне, швидко! — зведені будівельниками пташники на курячих ніжках похитнулися, зарипіли усіма своїми болтиками-шплінтиками і безвідповідально гепнулися на грішну землю. Надії на дешеву дніпропетровську качку гучно луснули разом з майже мільйоном витрачених на будівництво державних карбованців.

Хто за той мільйон, питаєте, відповів? Та ніхто. Директор «Дніпропетровськптахопрому» Микола Олександрович Кашенко разом із заступником голови облвиконкому Леонідом Антоновичем Чернявським позіхали, поохали та разом і почали шукати виходу з цього вельми скрутного становища.

І він знайшовся! Заклик «Даєш качку!», оголошений кілька років тому, у пору рожевих ілюзій, потихеньку зняли з порядку денного. Будівництво тих пташників, яких іще, хвалити долю, не встигли добудувати, було вирішено намертво «заморозити», і вони тепер перетворилися на чудові оранжереї для бур'янів. А палку любові дніпропетровців до качки з капустою тепер, кажуть, пробують переорієнтувати на не менш гаряче захоплення смаженими поросятами з гречаною кашею. Залишаються дрібниці: підвести під це захоплення солідну матеріальну основу. Але це вже деталі. На Дніпропетровщині є люди з фантазією, щось та обов'язково придумают. Чому б, наприклад, не поекспериментувати над швидкісним розведенням молочних поросят у доменних печах?..

А. МАКАРОВ,
І. ЛАГОЗА.

Якщо я дізнаюся, що випускник Львівського сільськогосподарського інституту Микола Поліщук поїхав працювати в рідне село Суськ і працює сумлінно, то, звичайно, буду дуже радий.

Але якщо стане відомо, що молодий спеціаліст Микола Поліщук, приступивши до роботи, одразу почав робити, скажімо, приписки до плану, то я теж не дуже здивуюсь. Чому, питаєте? А тому, що його, бідачу, до тих фікцій готували змалку, можна сказати, зі шкільної лави.

На тій лаві Микола сидів у Суській середній школі в Ківерцівському районі на славній Волині. А в цій школі інколи коїли таке, що навіть дуже могли прищепити вихованцям нездорову пристрасть до всілякої липи.

Певний час тут виконував обов'язки директора Микола Володимирович Юнев. Виконував, прямо скажемо, липувато. Узав, приміром, Микола Володимирович з фонду всеобучу 130 карбованців для преміювання учнів книжками. І таки преміював. І таки книжками. Тільки лише на п'ятдесят карбованців. Решту поклав собі в кишеню. А для бухгалтерського ажурі премійованим учням запропонував розписатися у відомості за всі сто тридцять. Чи пройшла ця акція безслідно для юних акселератів? Чи не зробить бодай дехто з них певних висновків для себе? Чи, бува, не поставлять вони знаку рівності між фікцією і нормою?

Той же в. о. Юнев склав із шабашниками договір на ремонт школи. Кошторис передбачав виплату ремонтникам трьох з половиною тисяч карбованців. Хоч ряд робіт залишився невиконаним, однак директор склав акт, де вказав, що все виконано в повному обсязі. Вдячні ремонтники тут же повернули особисто в руки в. о. директора п'ятсот карбованців, які Юнев аж через півтора місяця, коли вже здійснювався шум, спромігся повернути в касу. А спеціалісти-будівельники, котрі згодом провели контрольний обмір виконаної роботи, встановили: шабашникам переплатили понад тисячу карбованців.

Щоправда, коли ця буйна липа розквітала, то згаданий на початку нашої розповіді Микола Поліщук уже школу закінчив. Але що фікція в його школі не рідкісний гість, він міг переконалися й раніше, на власному досвіді. Слід сказати, що Микола був не з тих учнів, на кого вчителі вказують пальцем як на взірцець. Не був він і закоренилим двієчником, батьків якого щодня викликають до школи. Тим більше, що маму його Ніну Іванівну взагалі не було чого викликати, вона завжди у школі, працює вчителькою. Коли дійшло до випуску, то середній бал М. Поліщука становив 3,47. Відомо, що таких абітурієнтів не хапають на вулиці за полу й не тягнуть силоміць до інституту. Однак у виданому атестаті трійки аж з п'ятьох предметів підскачили до четвірок. Щоправда, єдина в атестаті п'ятірка (з фізкультури) опустилася теж до четвірки. (Згодом, уже вийшовши на пенсію, класний керівник В. Копчук скаже, що вона, коли виписувала атестат, просто, вибачайте, помилилась). Але навіть і з «натягнутим» атестатом Микола Поліщук навряд чи поступив би до інституту, якби не мав направлення з колгоспу «Правда», де було вказано, що пом'янутий колгосп зобов'язується протягом усього терміну навчання виплачувати М. П. Поліщук підвищену стипендію — 46 каербів.

На якій підставі, питається, колгосп дав направлення? Микола ж не мав дворічного стажу роботи в колгоспі, тим паче, не був

передовиком виробництва. Отож логічно, що прокурор району подав до суду позов на відшкодування майже двох тисяч карбованців, випланих М. Поліщук у вигляді стипендії. Нарсуд Ківерцівського району під головуванням І. І. Підгорного позову, однак, не задовольнив. Чому? Бо в справі лежали два витяги з протоколу № 5 засідання правління колгоспу «Правда» від 25 квітня 1984 року (прошу звернути увагу на дату!).

Перший витяг: «Рекомендувати зборам уповноважених прийняти Поліщука М. П. у члени колгоспу. Вважати дане рішення дійсним з вересня 1980 року». Другий витяг: «Направити Поліщука М. П. на навчання у Львівський сільськогосподарський інститут за рахунок колгоспу. Вважати дане рішення дійсним з вересня 1980 року».

Ось на таких вироблених заднім числом, аж через чотири роки, підставах ківерцівські служителі Феміди дійшли висновку, що позов не підлягає задоволенню, тобто Поліщук буцімто правильно одержує колгоспну, та ще й підвищену стипендію.

Маймо на увазі, що колгоспне стипендіатство — це не лише матеріальна гарантія за будь-яких навчальних успіхів, але ще й певні пільги при вступі до інституту. Для декого друге важить багатіше за перше.

На ці пільги спокусилися не лише батьки Миколи Поліщука, а ще дехто на Волині.

Колгосп ім. Ілліча Турійського району направив до технікуму механізації і меліорації сільськогосподарства М. Саюка, який ніколи не був членом колгоспу, але батько якого зате був головою Кульчинської сільради, а мати — продавцем магазину у тому ж селі. Колгосп ім. Суворова Луцького району направив до Львівського сільгоспінституту доньку начальни-ка обласної нормативно-дослідної станції обласного управління сільськогосподарства Ф. Антонюка. Направив як колгоспну стипендіатку, хоч дівчина жила в Луцьку й колгоспну контору бачила, кажуть, лише один раз. З вікна машини, коли проїжджала якимсь із батьком. Щедре правління того ж колгоспу благословило до Київської сільськогосподарської академії С. Левицького, батько якого обіймає посаду заступника начальника Луцького районного управління сільського господарства.

До речі, зобов'язань повернутися після закінчення інституту до колгоспу, який платив їм стипендії, з цих товаришів не взяли. А на тій же Волині є чимало таких же колгоспних стипендіатів, котрі не повернулися до колгоспу-годувальника, бо знайшли собі десь затишніші місця.

Однак Микола Поліщук, дружно запевняли мене зацікавлені особи, обов'язково повернеться в рідне село Суськ і працюватиме в колгоспі «Правда». До того ж, працюватиме добре. Що ж, я буду щиро радий.

Але, повторюю, коли молодий спеціаліст Поліщук, приступивши до роботи, одразу припустить приписки до плану або утне якусь іншу фікцію, то я, признатися, не дуже здивуюсь.

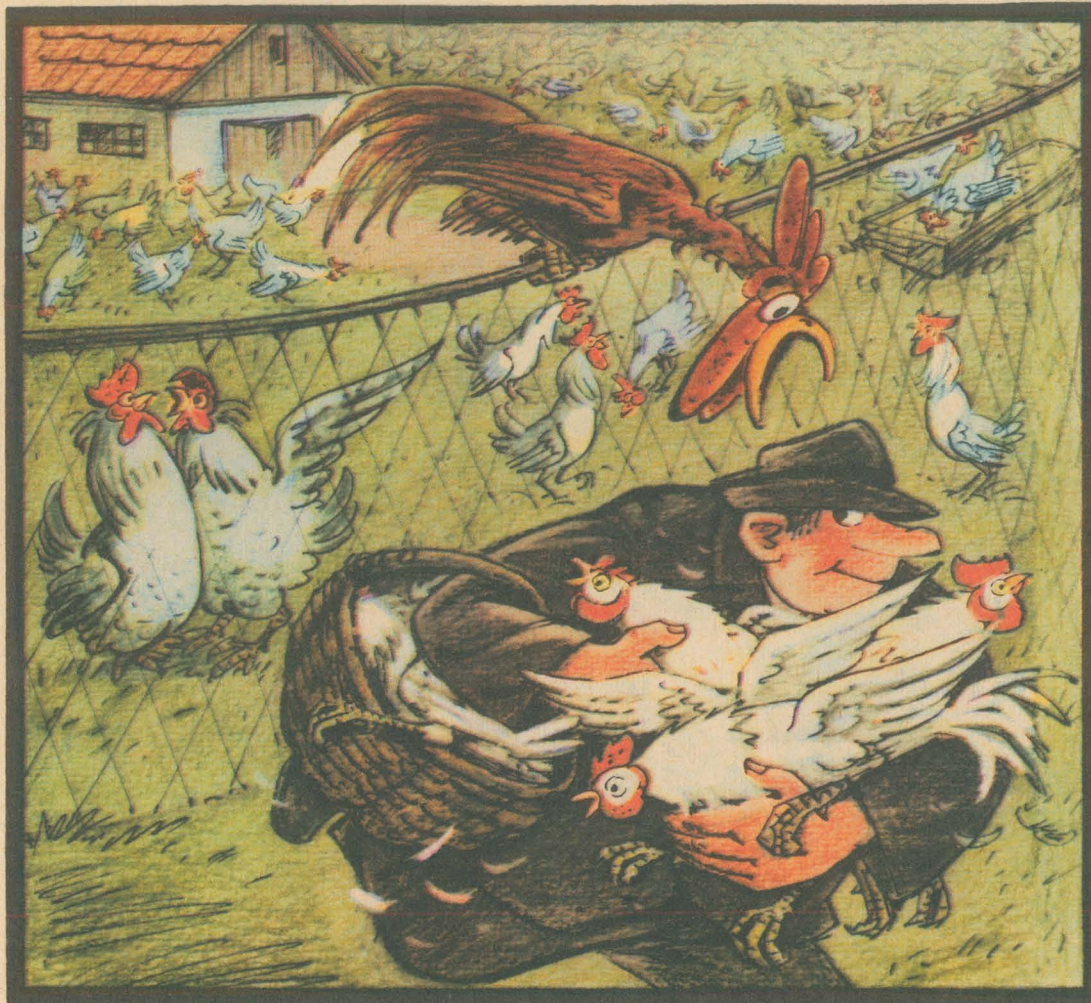
Бо жодна липа не виростає просто так, на голому місці.

Кожна липа має свій генезис.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Чого це нашому півню так весело? Розспівався, як на весіллі.

— Зовсім йому не весело. То він хоче розбудити совість у того курохапа!

ГУМОРЕСКА

Не буду сперечатися, можливо, я теж погарячував, не втримав себе у рамках. Можливо, бо мені важко бути об'єктивним — я травмований у кращих почуттях і маю сувору догану. Але давайте розберемося, не усі горіхи на мою голову, лишіть щось і йому. Наприклад, характер у нього важкий, нетовариський, вовкуватий. Я із Гаврилом Македоновичем п'ять років в одній кімнаті душа в душу просидів — жодної суперечки, жодного непорозуміння. Про домашні справи, про футбол, про нероб з сусіднього відділу, інколи пошепки начальника поласно — все як у людей. У передсвяткові дні один з одним за руку вітаємось. Зранку. А під кінець, дивишся, Македонович двері на ключ, газетку на стіл і бутерброд навпіл. Ну, все як у людей!

Коли Македонович на пенсію пішов, навпроти мене ось цього посадили, вік би його не бачити! Ні, душею кривити не буду — працювати він уміє. Поділити, помножити, відняти — це він блискавично. Корені квадратні та кубічні подумки, ніби граючись, колошкає. Але зануда страшенна. Я спочатку до нього ладком намагався підкотитися. Вітався пер-

шим, а коли додому йшов, «доброї ночі» бажав. А від нього тільки й чуєш: «Ви, Петрусенко, з обідньої перерви запізнюєтесь!» або «Негайно переробіть звіт, поки я начальству на доповідь».

А позавчора таке видав, що в мене волосся, наче живе, заворушилося.

«Ви, — каже мені, — абсолютний нуль у бухгалтерській справі. До того ж від вас учорашнім сивушним духом тхне, а це погано впливає на швидкість моєї думки і може стати причиною математичної помилки у звіті за минулий квартал».

Подивився я на його пику, пісню і сіру, і таке відказав, чому в жодному науковому центрі навчитися не можна.

Він на мене зелененькі оченята вилупив, заблимав, наче «зайчиків» газозварки нахапався. А я вже не злазю з нього.

— Що ти в житті розумієш, що, окрім цього кабінету та звітів, бачив? Ти коли-небудь на пляжі у Піцунді був? Там жіночки такі — під прямими променями сонця мороз по шкірі пробігає. А «пульку» писати вмієш? Отож, а я одного гідрометеоролога з Києва на

троячку, мов липку, обідрав! А чачу пив? Це тобі не якесь там хімічне з'єднання, це — напій життя, він аорту розширює...

І таки додавав його.

— Хочу чачі, — зненацька забажав він чужим голосом. — Хочу аорту розширити!

— А не брешеш? — питаю. — Доповідати начальству не побіжиш?

— Ні, — каже, — хочу чачі!

Збігав я додому, вхопив дволітрову баночку і назад. Двері на ключ, газетку на стіл — відчуття, ніби Гаврило Македонович з пенсії повернувся. Спочатку, правда, товариш трішки поскрипів, аж обличчя засіпало, але друга вже легше пішла. Сиджу, радію — є контакт, все як у людей!

І смикнула мене нелегка поставити йому проблемне запитання: поважає він мене чи ні? Отутечки його й понесло: «Квадрат гіпотенузи, — кричить, — дорівнює сумі квадратів катетів, а шість на вісім буде сорок вісім, а ти все одно на роботу спізнюєшся і множити як слід не вмієш, і твій коефіцієнт корисної дії у перерахунку на гроші складає 54 копійки на місяць...»

Оцього я вже не стерпів, зірвався. Заїхав йому графіном по голові і щось там перебив. Ну, і догану, звісно, одержав за бійку з колегою. А який він колега, який колега? Залізяка безсердечна — от хто він, і це ж треба додуматися до такого — Гаврила Македоновича роботом-рахівником замінити!

Юрій ВОЛКОВ.

м. Полтава.

ЗУПИНКА

Іде Іван возом з поля вулицею села. Раптом гніді так загальмували, що їздовий мало не перекинувся.

— Вийо-о-о, кляті! — стюбає Іван батоном. — Тітка Хима за спекуляцію самогоном давно у виправній колонії, а ви ще й досі біля її воріт зупиняєтесь!

Повідомила О. МАЗУР.

м. Красилів
Хмельницької області.

ЩОСЬ ВИЙДЕ

— Наш син ледацюга, — скаржиться мати. — Цілими днями валяється на тахті і дивиться крізь вікно в небо. — Не уявляю, що з нього вийде.

— Може, метеоролог, — озвався батько.

Повідомив О. КУЗЬМЕНКО.

м. Харків.

ДІАЛОГ

Зустрілись в автобусі двоє знайомих.

— Далеко їдеш?

— Далеко. А ти?

— А я ще далі.

Повідомив Ф. ІВАННИКОВ.

м. Умань.

ЩОБ НЕ ПРОПАДАЛО

Дочка, котра нещодавно вийшла заміж, запитує матір:

— Що ти робиш, мамо, з обідом, якщо він не подобається батькові?

— Я залишаю його на вечерю.

ЗВИЧКА

— Євмене Стратоновичу, вам уже 75 років, а ви одружуєтесь на вісімнадцятилітній.

— Звичка, дорогий мій, звичка. Коли я одружувався вперше, моїй Клеопатрі теж було вісімнадцять.

Повідомив О. ШУНЕВИЧ.

с. Продубіївка
Коростишівського району
Житомирської області.

ЩО ЗНАЧИТЬ-КЛАСИКА!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Свіженькі звіти, що лежали на столі перед ясними очима Євгена Федоровича Савчука, завідуючого Літинським райвідділом культури, як і попередні, сухою мовою цифр повідомляли про погану роботу підлеглих йому сільських бібліотек.

Прикинувши так і ськ, порадившись з директором централізованої бібліотечної системи Галиною Петрівною Миколук та головним бухгалтером централізованої бухгалтерії Валентиною Степанівною Годлевською, Євген Федорович тричі стукнув кулаком у стінку, що в перекладі на райвідділівську адміністративну мову означало виклик секретарки, яка сиділа у сусідній кімнаті.

— Повідомте усім бібліотекарям району, що через три дні — нарада, — наказав він. — Та щоб мені підготувалися як слід: хто не читав «Мертві душі» Гоголя, нехай прочитає, хто читав, але забув — нехай освіжить у пам'яті.

Коли завідувачі сільськими бібліотеками зібралися у призначений час, товариш Савчук обвів стомленим поглядом аудиторію і прорік:

— Бібліотеки, товариші, покликані відігравати важливу роль у підвищенні культурного рівня сільських трудівників. Чим краще ми працюватимемо, тим скоріше підвищуватиметься названий рівень, і навпаки, чим гірше працюватимемо, тим нижчий буде рівень.

Присутні гаряче заплодували цій майже афористичній думці культкерівника.

— А що може служити критерієм нашої роботи? — натхненно продовжував Євген Федорович, перечекавши оплески. — Читабельність сільських трудівників. А що, у свою чергу, може служити критерієм читабельності? Процент охоплення згаданих трудівників, помножений на частоту відвідувань бібліотек. Іншими словами, товариші, план — усьому голова!

— Та, на жаль, не всі розуміють важливість виконання плану, — вів далі промовець. — От ви, наприклад, — показав він пальцем на завідувачу бібліотекою села Івча Галину Іванівну Савчук, — ви знаєте, що таке план? Звичайно ж, знаєте! А чому ж не виконуєте плану ні по читачах, ні по книговидачам? Та тому, що зовсім не натискуєте на той план! Як натискувати? «Мертві душі» читали? Читали. І ні на яку думку вони вас не наштовхнули? Не наштовхнули? Дуже шкода. Перечитайте ще раз, читайте доти, поки в голові не народиться якась путня ідея. Ця порада стосується і Григорія Олександровича Кондратюка з Дяківців, і Ганни Степанівни Марчук з Селища, і Надії Володимирівни Липач з Іванівців, і всіх присутніх. Підкреслюю: якщо думатимете у правильному напрямку, матеріальний стимул гарантований. За роботу, товариші!

Після наради бібліотекарі налягли на роботу. І так налягли, що аж зашуміло, загуло...

— Надумали? — запитував по телефону завідувач райвідділом культури.

— Надумали! — доповідали сільські бібліотекарі.

— Читабельність росте? — цікавилась директор центральної бібліотечної системи Г. П. Миколук.

— Росте! — відповідали їй підлеглі.

— План буде? — перепитувала головбух централізованої бухгалтерії В. С. Годлевська.

— Буде!

І справді, протягом двох наступних років звіти майже всіх сільських бібліотек району засвідчили, що механізми, тваринники, пенсіонери і школярі мало не в облогу взяли сільські бібліотеки, запоем перечитуючи класиків і сучасних поетів та прозаїків.

Більше того, як свідчать, скажімо, формуляри бібліотеки села Івчі, навіть чималенько померлих івчан регулярно навідувалися сюди, щоб узяти на той світ щось із літературних новинок. І, якщо вірити зав. бібліотекою Г. І. Савчук та її записам, вчасно повертали книжки. Саме завдяки їхній активності кількість читачів зросла до 1228 чоловік — утричі більше, ніж є нині живих в Івчі, а всього ними прочитано 23353 книжки!

Уміння Галини Іванівни оживити інтерес до літератури навіть у померлих було належно оцінено: їй на двадцять карбованців підвищили зарплату.

Меншу активність виявили «мертві душі» із села Теси. Їх знайшлося трохи більше тисячі, через що й прибавка до окладу у завідувачі П. І. Наумової була дещо скромніша — п'ятнадцять карбованців.

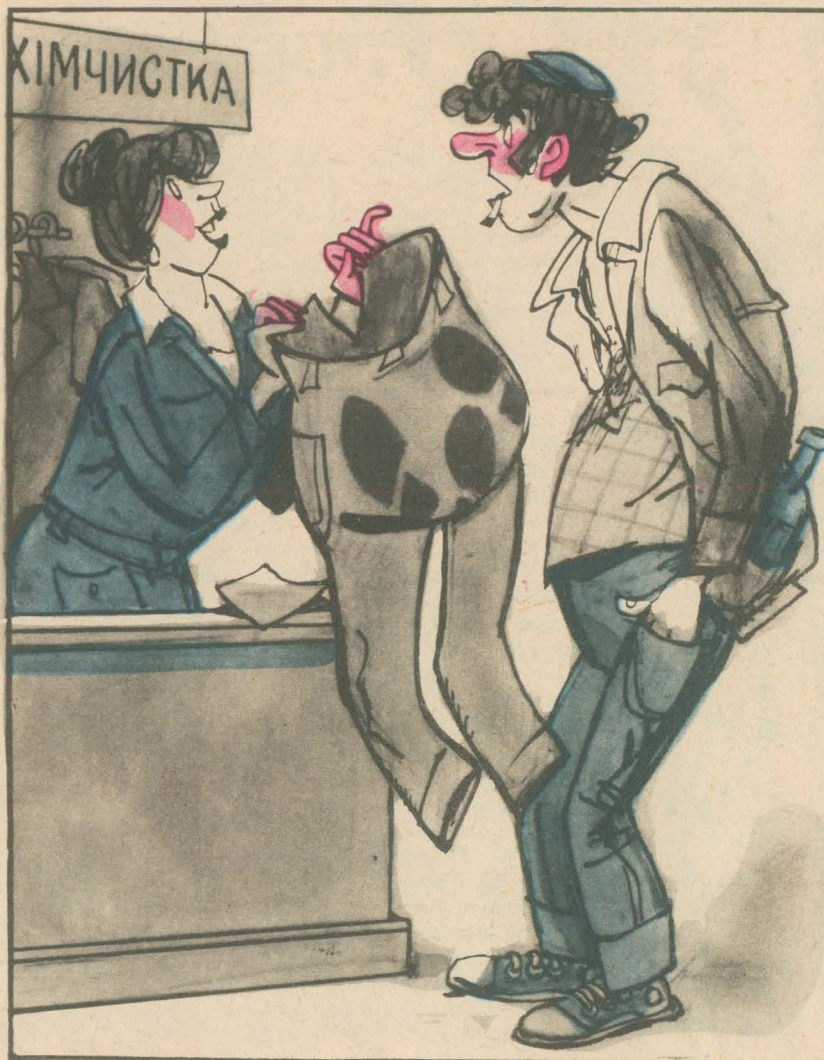
Завідуюча бібліотекою села Уладівки Ванда Тадеушівна Ланова залучила до відвідування бібліотеки 991 «мертву душу» — у вісім разів більше, ніж було живих, за що їй виплатили 245 карбованців. У цьому ж напрямку спрацювала думка і бібліотекаря села Балин Ганни Потапівни Русовської та її колега — Григорія Олександровича Кондратюка з Дяківців, Раїси Павлівни Гуменюк із Журавного, Ганни Степанівни Марчук із Селища, Катерини Андріївни Доценко з Брусленова, Надії Володимирівни Липач з Іванівців, Валентини Іванівни Присяжнюк з Новоселиці та багатьох інших.

— Що то значить — класика! — задоволено вигукував завідувач райвідділом культури Є. Ф. Савчук, підписуючи черговий ажурний звіт або вислуховуючи компліменти з уст обласного керівництва. — Що б його іще порадили прочитати підлеглим?

Можемо підказати Євгенові Федоровичу: загляньте в «Кримінальний кодекс». У ньому любителям okaza-милування ціла стаття присвячена.

І. ГАЛИЦІН.

Вінницька область.

— Ці плями не виводяться!..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

У ДАЛЕКІ ОБРІІ

Чудові краєвиди навколо нового київського житлового масиву Троєщина! Ними ось уже півроку захоплено милуються жителі будинку № 12-в по проспекту Маяковського. Милуються, оскільки більше їм милуватися немає чим. Будинок збудований з такими недоробками, котрі будівельники й не думають виправляти (та ще й до того ж у квартирах немає газу, перебої з водою, не діє колективна телеантена), — що, відчувається, ще чимало часу прекрасні навколишні пейзажі будуть єдиною відрадою новоселів.

Є ЗРУШЕННЯ!

Молодь села Тростяни Коломийського району Івано-Франківської області поскаржилася, що в селі кілька років тому звели стіни клубу і з того часу — ніяких зрушень.

Як запевнив кореспондента

ТАП голова місцевого колгоспу «Здобуток Жовтня» Р. С. Книгницький, зрушення уже сталися. Правління колгоспу призначило завідуючого клубом. Затримка тепер лише за дахом.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як стало відомо, Дніпропетровськом ходять чутки, ніби в Індустріальному районі міста геть-чисто перевелися комарі. Буцїмто заслуга в тому працівників райвиконкому, з благословення яких прямисінько під вікнами житлового будинку № 8/1 по проспекту газети «Правда» влаштовано смітник, і дим від щодня спалюваного сміття труїть зловредних комах.

ТАП уповноважений заявити, що ці чутки дещо перебільшені, оскільки згаданий смітник неспроможний обкурити весь район. Ядучого диму вистачає лише на багатоповерховий будинок № 8/1 та на його подвір'я.

Закоханий Рябко

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

КАЖУТЬ, НІБИ БУВАЛЬЩИНА

Жив на фермі одній собака — непідкупний старий служака. Хто б не йшов із чужих чи їхав — на усякого чортом дихав. Жартувати не смів ніхто з ним, бо з характером був серйозним: тільки глипне на вас очима — аж мороз іде за плечима, а як басом сердитим гаркне — мов кілком хто по вуху шваркне. Спав спокійно сторож Мефодій: знав — не прийде на ферму злодій, бо кому ж заманеться здуру на такого нарватись псюру? Вовк ту ферму вже десять років оббігав за п'ять тисяч кроків, і хитрючі руді лисиці не навідувались до птиці.

Та буває в житті усяке, зокрема, і в житті собаки: звідкілясь принесло ту лиску, що не звикла боятись ризику — та й щонаочі стала робити до тієї ферми візити. Зоддалік, було, вийде, стане, на закриті ворота гляне — й ну на вигоні вивертатись та розкішним хвостиком гратись. То клубочком скрутиться, ляже, то підскочить, холера вража, то, як віяло, хвіст розпустить, то з-під лоба бісики пустить... У Рябко від такого дива піднімалась на спині грива — й замість того, щоб загарчати, він, мов цуцик, почав скавчати, дріботіти, із цепу рватись, щоб із лисонькою погратись. Відірвався — і дьору з двору, хвіст задравши бубликом вгору! Прогасав, мов лошак, всю нічку — все ганяв по ярах лисичку. Ну, а лис не дрімав тим часом: нору всю забив свіжим м'ясом. Довго так, а чи ні, тривало — та на фермі курей не стало!

Е-е, негарно отак, читаю: ти не віриш мені, як бачу! Я і сам не дуже-то вірив, що буває таке між звірів. Але ж свідки були, одначе: сам завфермою тєє бачив, та й підтвердив сторож Мефодій: — Він, лисюра! Проклятий злодій! Геть усі повиносив кури!..

Лиш Рябко наш мовчав похмуро. Щось там гаркнув, було, з-під лавки, та йому сказали: — Не гавкай! І сказали, гадаю, вчасно: видно, знає Рябко прекрасно, де шукати курячі кості... Часто їздять на ферму гості переймати досвід роботи. Сунуть їх сюди цілі роти, зі звірячим всі апетитом, а назад кожен їде ситим, бо господарі там гостинні... Хто ж тут винен? Лисиці винні!

Вас. ШУКАЙЛО.

ЗА ГРУБІСТЬ. Дуже записався Ю. Г. Руденко, ставши великим начальником — бригадиром відділу позавідомчої охорони Васильківського райвідділу внутрішніх справ. Так записався, аж повірив, що йому віднині дозволено усе — навіть хамське ставлення до людей. Однак люди вважали інакше, а саме — що на будь-якій посаді слід бути коректним і витриманим.

І поділилися своїми враженнями від Руденкового бригадирства з Перцем. Ну, а Перець, уповні з ними погодившись, попросив дати оцінку поведінці бригадира Київське облуправління внутрішніх справ. Оцінка не забарилась: заступник начальника управління В. І. Володін повідомив, що Руденка з роботи звільнено.

Довідавшись із листа мешканців Березняків про таке от ставлення Воробйова до роботи, Перець звернувся до керівництва об'єднання «Київторресурси» з проханням дати оцінку цьому факту. І от результат — Л. С. Воробйова звільнено з роботи.

ЗА БАЙДУЖІСТЬ. Здавалось би, що за проблема — зробити нову кладку замість старої, котру знесла вода? Але для бригадира ремонтно-будівельної дільниці колгоспу імені Жданова (Ярмолинецький район на Хмельниччині) О. І. Католика це виявилось не менш складним, аніж, скажімо, спорудження величезного моста через широку і бурхливу ріку. Щоправда, колгоспники, яким доводилося через відсутність кладки добиратися на роботу далекою обхідною дорогою і які написали про це Перцеві, твердили, що справа тут не у складності, а в елементарній байдужості О. І. Католика і до людей, і до своєї роботи.

Так воно і виявилось. Як повідомив голова Ярмолинецького райвиконкому П. С. Коцюба, правління колгоспу звільнило О. І. Католика з посади бригадира. Кладку зроблено.

ЗА ХАЛАТНІСТЬ. Як відомо, здача макулатури вигідна не лише окремим громадянам, а й суспільству в цілому. Л. С. Воробйов — заготівельник пункту павільйону по прийому макулатури на масиві Березняки у Києві — вважав інакше. А тому й працював, коли йому заманеться. А це траплялося надзвичайно рідко.

Мал. М. ЛИТВИНА

ПОГОНЯ ЗА ВЕПРОМ

(ЛИСТ З КУРОРТНОГО ВОРЗЕЛЯ)

Доброго дня, дорога і любя моя Марічко!
Ось уже тиждень як я у Ворзелі, в санаторії «Україна». Можеш собі уявити: краса — ні в казці сказати, ні пером описати. Нездаремно їдуть сюди на відпочинок і лікування з усіх куточків нашої країни. Навкруги — віковічні сосни, дуби, клени, липи... Не повітря — озон! Дихаєш — наче бальзам п'єш. А пташки! Співають, щебечуть, висвітлюють. І, здається, від одного тільки того співу здоровішаєш. Так здоровішаєш, що й на вепра без рушниць можеш піти. Що ми, до речі, й робимо. Спочатку, правда, лячно трохи було. Усе згадував отой випадок, як ми з сусідом Миколою колись, років зо три тому, на полювання за наші Конопельки ходили: півдня довелося на сосні мерзнути. Рушниця і набої під сосною, а ми на самісінькому вершечку зубами цокотимо. Бо вепри внизу рохкають.

Зараз, після санаторію, я б тим рохкалям показав... де жолуді ростуть. Бо ми тут, повторюю, на вепра без рушниць ходимо. І все це — дякуючи Петрові Марковичу Власенку. Хто він такий? Ні, і не головний лікар, і навіть не кушований егер. Петро Маркович обіймає посаду директора Ірпінського району електромереж. Ти, може, запитаєш, яке відношення він має до диких кабанів? До кабанів ніби й не має ніякого. А от до санаторію «Україна» — безпосереднє. І не тільки до «України», а й до багатьох ворзельських будинків відпочинку і піонерських таборів. Бо електроенергію їм постачає саме керований Петром Марковичем район електромереж.

А при чому тут, знову поцікавишся, кабани?

Розумієш, уся заковика в тому, що електролінія до нашого санаторію тягнеться через ліс. Тому вимагає посиленої уваги: там, дивись, дерево розрослося, там всохло... Його б зрізати, просіку розчистити. А то що ж виходить: вепр об дуба чи липу почувається, гілка з дерева впала — і на електролінію. Блись — і коротке замикання. А раз так, то майже у всьому Ворзелі щезає світло. Немає електроенергії — немає й води: насоси ж артезіанських свердловин електрикою живляться. А без води і санаторій — не санаторій, і курорт — не курорт. Бо ні тобі процедури провести, ні їсти приготувати, адже плити також електричні. Оскільки у санаторіях і будинках відпочинку видавати обіди сухим пайком не передбачено, доводиться нашим кухарям готувати страви на багатті.

Отож ми постійно і прогулюємося недалеко від електролінії, щоб, уздрівши вепра, дати йому добрячої прочуханки. Нехай не бродить біля просіки і не чувається об дерева. Спочатку, бувало, і сам Петро Маркович Власенко зі своїм численним загonom підлеглих приїздив. Ми думали, що вони зараз візьмуться просіку розчищати. Аж ні, кажуть, теж вепра ганяли. І настрахали таки одного. Аж до самої Житомирської області його, бідолаха, гнали. Але потім виявилось, що кабан свійський... Петро Маркович дуже розстроївся, махнув рукою, і більше його у Ворзелі не бачили.

Ну, із свиньми хоч ми ведемо відчайдушну боротьбу. А от з вітром ще не навчилися. Тому коли сильний вітриган розгуляється, ми тільки тяжко зітхаємо. Бо знаємо, що він обов'язково на електролінію чимало гілля накидає, і знову не буде у нас світла. Хотіли б і тут допомогти П. М. Власенку та, на жаль, не можемо. Правда, якби він електролінію тримав у належному стані, то йому і допомагати не треба було б. Та і я листа цього не при свічці дописував би.

На цьому, любя, буду закінчувати, бо свічка догорає, а тут хлопці теж хочуть про вепрів пару слів додому черкнути. Передавай усім привіт.

Цілую. Твій Петрусь-відчайдуха, або, як мене тут називають, Петро — Вепряче Око.

Лист, якого Марічка переадресувала «Перцеві», до друку підготував М. ПРУДНИК.

Київська область.

ОБ'ЯВИ, ОГолоШЕННЯ

КУПИМО

водонепроникні костюми для мешканців будинку № 35 по вулиці Луначарського, оскільки дах цього будинку протікає, а ремонту ми робити не збираємося.

Адміністрація жеку № 1 м. Ромен Сумської області.

Дирекція
Козятинського району
електричних мереж
Вінницької області
доводить до відома
жителів села Сестринівки,
ЩО З 15 ВЕРЕСНЯ
ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЯ
ПОДАВАТИМЕТЬСЯ
ЗА НОВИМ ГРАФІКОМ.

Якщо тепер в оселях світло три дні є, а потім десять днів немає, то з 15 вересня навпаки: його спочатку десять днів не буде, а потім три дні подаватиметься.

ДО ВІДОМА ЖИТЕЛІВ РАЙЦЕНТРУ ЕЛАНЦЯ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ!

Еланецька селищна Рада
та райпобуткомбінат
ОРГАНІЗОВУТЬ
ЕКСКУРСІЮ-ГІГІЄНИЧНІ

ПОЇЗДКИ
за маршрутом
Еланець — Ясногородка.

У програмі екскурсії — ВІД-ВІДАННЯ БАНІ Ясногородського колгоспу «Жовтень», оскільки в самому райцентрі баня не працює вже рік і не скоро працюватиме.

Приймаються колективні заявки.

Виконком селищної Ради.
Дирекція райпобуткомбінату.

Надвірнянська
автоколона № 08013
Івано-Франківської області

ПРОПОНУЄ
мешканцям села Красне
у необмеженій кількості

ФОТОГРАФІЇ ВОДІВ
автобусного маршруту
«Надвірна — Красне».

Це — єдина можливість побачити в обличчя водіїв цього маршруту. Через те, що автобуси ходять не за графіком, а то й узагалі не ходять.

ПОСПІШАЙТЕ
ПРИДБАТИ ФОТОГРАФІЇ!

У Будинку культури села Глодоси
Новоукраїнського району,
на Кіровоградщині
ВІДБУДЕТЬСЯ
ВЕЧІР РИБАЛЬСЬКИХ СПОГАДІВ.

Запрошуються всі, хто рибалив у колишньому ставку, від якого нині лишилися самі зарості бур'яну та очерету.

Правління місцевих колгоспів
імені Фрунзе та імені Кутузова.

Лутугинський
районний вузол зв'язку
(Ворошиловградщина)

ПОВІДОМЛЯЄ
жителів села Оріхівки,
що всі претензії на погану
роботу радіоточок слід
адресувати небесній кан-
целярії, з вини якої йдуть
дощі, гримлять грози і ви-
ходять з ладу радіолінії.

Начальник райвузла
зв'язку Л. П. ОХОТНИК.

МІНЯЄМО

збірку листування з житлово-експлуатаційною дільницею, міськ-житлоуправлінням, управлінням водопровідно-каналізаційного господарства м. Полтави на

ВОДОПРОВІДНІ ВЕНТИЛІ,

оскільки саме через них у квартирах будинку вже другий рік немає води, а названі організації не спроможуться їх роздобути.

Мешканці будинку № 8
по вулиці Комсомольській.

МАЛЮНКІВ РАЗОК НА СЮЖЕТИ КАЗОК

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І чому я від них не втік, коли свіжим був!! Хай би краще мене Лисиця з'їла!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Л і в ш а:
— Вам, часом, блоху не приносили!..

Мал. Г. МУШКАЄВА

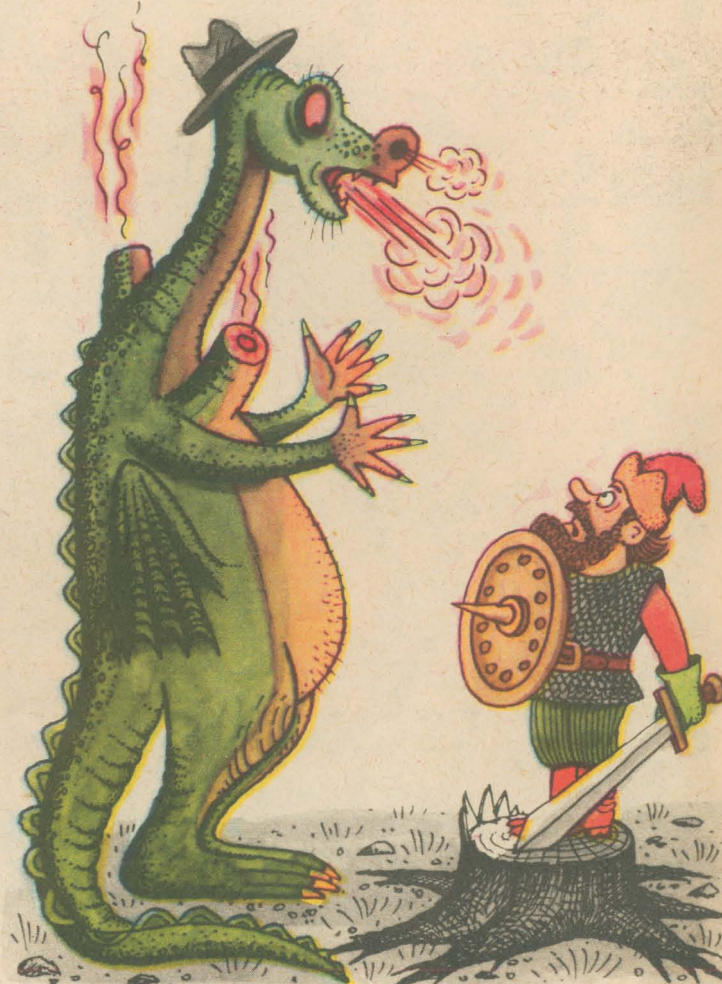
— Іди туди, не знаю куди, хоч у тридев'яте царство, — але пляшки щоб здав!..

Мал. В. СОЛОНЬКА

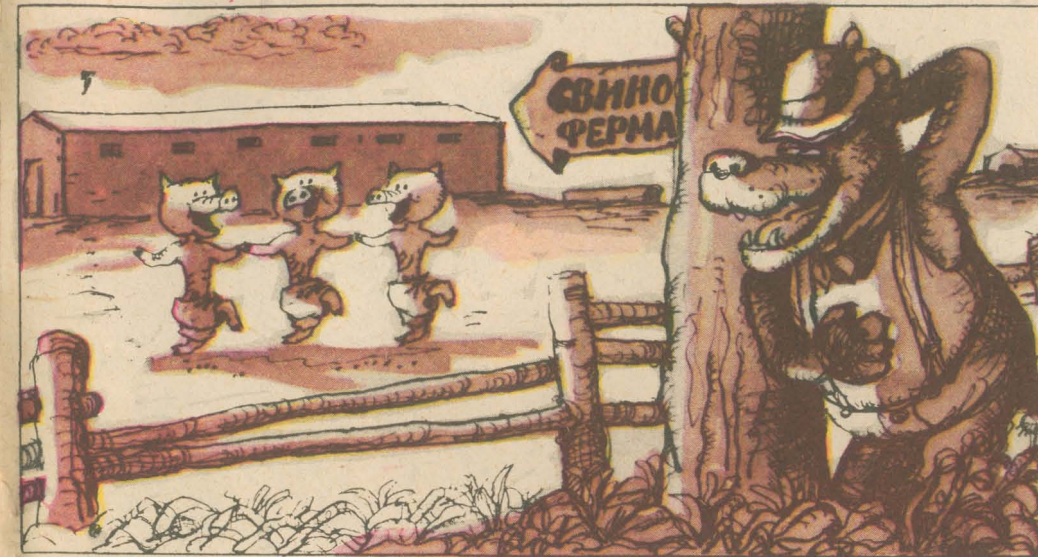
— Щось шолом наче став тіснуватий після вчорашнього...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

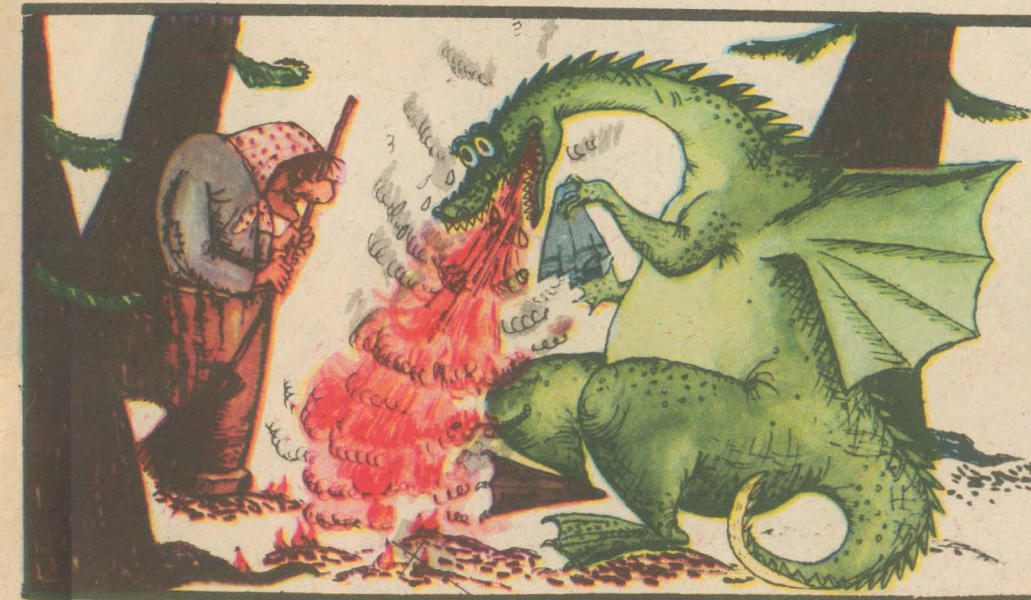
— А де ж ти, Змію, дві інші голови подів!
— Попали під скорочення штатів!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

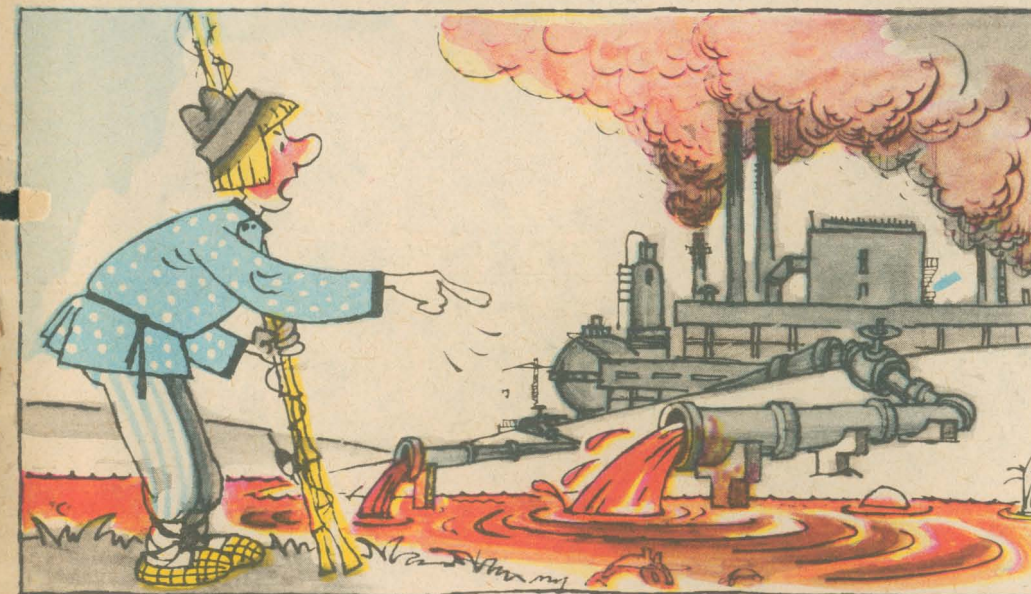
— От свинота — знають, що я таких сухоребрих не їм!..

Мал. М. КОРДЮМ

— Чого розрюмсався!
— Василиса Премудра від мене пішла. Каже, тепла у тобі нема...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— За щучим велінням, за моїм хотінням — нехай будуть збудовані очисні споруди!

Микола ПЕТРЕНКО

В ГОСТЯХ У МУЗ

ІЗ ЧОРНОГО ХОДУ

— Знов халтурку підкинули друзі,
Отже, маю щасливу нагоду
Загостити з візитом до Музи.
— Звісно, так... Тільки — з чорного ходу.

СПРИТНИЙ ПЛАГІАТОР

Цей автор мав один грішок лишень:
За словом лазив... до чужих кишень.

БРАТСЬКА МОГИЛА

Цієї книжки й разу не відкрили...
А в ній же, в ній десятки тисяч слів
Поет у поетичні строфи ввів —
Немов поклав до братської могили...

ВАЖКА РОЛЬ

Мучився, мучився актор знаменитий:
— Я у виставі цій — дурень набитий;
Пробую так уже, пробую й сяк —
Хоч ти дурій, не виходить ніяк:
Дурень у мене на дурня не схожі!..
Дурень почув те і мовив:
— Отож!..

ШУКАЮЧИ САМОТИ

Заплаглось самоти... Куди піти — не знаю:
За кручі, на ставок, до річки чи до гаю?..
Та голос внутрішній утерся до балачки:
— Там скрізь народу тьма! Облиш блюзнірські жарті!
Як хочеш самоти — не пошкодуй троячки,
Весь вечір будеш сам.
— Де?
— В нашому театрі.

В ЧІМ ПРИЧИНА...

Художник (пишна борода,
Берет і куртка, і палітра):
— Біда з натурою, біда!..
І розкорковує півлітру.

— Вже їх було — на різний смак,
І в позах різних — достобіса!..
А посміхаються — не так..
Не так, не так, як Мона Ліза!..

РОЗНОШЕНИЙ ВІНОК

Голова — за розмір шістдесятний,
Шапку — й ту нелегко підібрати.

Ну, а тут вінок дарує слава;
Замалий віночок, звісна справа.

Тисне, клятий, що тут говорити!..
Може, дась сусіду розносити?..

Через тиждень взяв назад... Нарешті!..
Тільки ж — диво: став вінок ще менший.

— Я його, — сусід відповідає, —
Трохи зшив, бо з голови спадає...

В ПОРЯДКУ КОМПЕНСАЦІЇ

«Злодії та зломщики у ФРН мусять віднині платити прибутковий податок у процентах від загальної вартості вкрадених ними цінностей. Таке рішення щойно прийняло боннське міністерство фінансів».

(3 газет).

До кабінету директора Брайбурзького податкового управління вбігла чимось наполохана секретарка і нервово причинила за собою двері.

— Гер Шульц... Там до вас рветься якийсь підозрілий суб'єкт... З вигляду — справжній грабіжник! Може, подзвонити в полі...

Від сильного поштовху двері розчахнулися, секретарка, верескнучи, відлетіла до вікна й сховалась за штору, а на порозі виріс здоровезний неголений тип у пожмаканому костюмі й тірольському капелюсі. Праву руку він тримав у кишені піджака, а лівою стискав перекинутий через плече ремінь ваговитої валізи.

— Гутен таг, шефе! — прогудів він. — Я до вас із приводу останнього повідомлення міністерства фінансів... Ну, щодо податку на грабіж...

Гер Шульц, у якого від переляку на лисині виступили крупні й важкі, наче олов'яні, краплини поту, миттю прийшов до тям.

— О-о, це така честь, така честь... — заметушився він. — Ви — перший до нас у цій справі... Луїзо, можете йти, це просто наш новий клієнт, — кинув директор секретарці. — Прошу вас, сідайте, гер... гер... Називайте мене Ганс-«фомка»¹ — мовив неголений візитер, умищуючись у кріслі й із брязкотом ставлячи на долівку свою валізу.

— Дуже приємно, гер Фомка, — запобігливо прожебонів податковий директор. — Уважно вас слухаю...

— Перепрошую, що в такому вигляді, але я щойно з роботи, — почав відвідувач, потираючи заросле рудою щетиною підборіддя. — З Данке-банку...

— То це ви?! — з повагою глипнув на клієнта гер Шульц. — Як же, читав у ранкових газетах... Чудова робота! Триста п'ятдесят тисяч марок!...

— Як завжди, брешуть — триста сорок, — уточнив грабіжник. — Десять тисяч, либонь, уже після мене хтось із сторожі під шумок потягнув... Так от — я саме прочитав про новий податок і про те, що міністерство фінансів обіцяє нам якісь пільги. Тому й вирішив, не відкладаючи, зайти до вас і поцікавитися, що воно й до чого...

— І дуже, дуже правильно вчинили, гер Фомка! — запевнив директор. — Бачте, рішення міністерства фінансів народилося, сказати б, не на

порожньому місці. Наші урядовці вважають, що раз злочинність... кгм-кгм, пробачте — раз ваша діяльність має місце, та ще й у широких масштабах — таких широких, що вже й поліція руки опускає, — то до неї і слід ставитися як до будь-якої іншої професійної діяльності.

— Тобто — ми відтепер можемо працювати на, так би мовити, законних підставах? — приємно здивувався грабіжник.

— Фактично так, — підтвердив гер Шульц. — Вимагається лише, щоб ви чесно і в строк сплачували певний процент від нагабо... кгм-кгм, пробачте — від своїх прибутків. До речі, прецеденти в нас уже є. Приміром, деякі професійні вимагачі і шахраї цілком добровільно платять податки за прибутки, одержані в результаті підробок заповітів, гонорарних відомостей та інших фінансових документів. Сплатив — і живи собі спокійно, як і будь-який чесний підприємець.

— Малина! — радісно констатував клієнт.

— Цілком вірно, гер Фомка, — погодився директор. — Більше того, міністерство фінансів вирішило звільни-

ти від оподаткування ваш професійний інвентар, ну, ці...

— Дрелі, відмички, напилки і все інше? — підказав грабіжник. — Так це ж узагалі чудово! Знаєте, як дорого нині коштують пристойний інструмент?! — і він копнув ногою валізу, яка, наче на знак згоди, знову забряжчала.

— От-от, — підхопив гер Шульц. — Тепер кошти на їх виготовлення і придбання вважаються виробничими витратами. Точнісінько як вважаються гроші, котрими деякі наші концерни охабарюють деяких політичних діячів... Отож міністерське рішення зрівнює у правах вас, гер Фомка, із солідними ділками та підприємцями.

— А як щодо поліції? — поцікавився гер Фомка.

Директор тонко посміхнувся і довірливо перегнувся через стіл до клієнта.

— Самі розумієте, друже, — зашепотів він, — коли вже ми зацікавлені у надходженні до державної казни таких, — гер Шульц зробив наголос на слові «таких», — грошей, то вже якось старатимемося вплинути на поліцію...

— Ага, — хіхікнув грабіжник, — я

поліціянтові під ніс — квитанцію про сплату податку, а він мені — під козилок?

— Приблизно так, — хіхікнув і директор, потираючи руки. — Отже, шановний гер Фомка...

— Отже, шановний гер Шульц, — приймайте податок!

Грабіжник розкрив валізу, ще раз брязнув інструментами і добув із її надр ваговиту пачку банкнотів.

— Можете не рахувати — рівно тридцять чотири тисячі, — заявив він. — У мене все точно, як у Данке-банку, де я їх, власне, і взяв.

— Секундочку, секундочку, — заспівав гер Шульц, похапцем підсуючи до себе гроші. — А ось вам і квитанція... Та-ак... Підпис, печатка... Все!.. Бажаю вам, шановний гер Фомка, нових ус... Що це, гер Фомка?!

— Це — пістолет, — пояснив гер Фомка, — який вас продірявить, шановний гер Шульц, якщо ви ще хоч раз пискнете.

З цими словами він обігнув стіл, витягнув із кишені податкового директора ключі, відімкнув сейф, натоптав його вмістом свою валізу, акуратно замкнув і так само акуратно поклав ключі назад до кишені гера Шульца.

— Це — у порядку компенсації, — розтлумачив грабіжник остовпілому директору. — Але ви не переживайте: якщо менідесь іще пофортунить, я прийду сплачувати й наступний податок тільки до вас, шановний гер Шульц!..

Коли за грабіжником зачинилися двері, директор схопив телефонну трубку і став гарячково накручувати диск.

— Поліція, алло, поліція!! На його лисині блищали величезні, як олов'яні, краплини поту...

В. ЧЕПІГА.

Мал. Г. МУШКАЄВА

Пружина агресії і терору.

¹ «фомка» — злочинський інструмент.

«ГАВ» ПРОТИ ГАВ

Пес на службу наля-
Гав:
Пізно спати він ля-
Гав,
Рано з буди вибі-
Гав,
На городі все чи-

Гав.
На збитошні зграї
Гав-
Гав-гав-гав,
Гав-гав,
Гав-гав!

Василь ЗАЄЦЬ.

ВИПРАВИВСЯ

Грицько майже щодня запізнювався до школи. Він би, може, і не запізнювався, але завжди йому щось заважало вчасно прийти на уроки: то бабуся пізно збудила, то черевики десь заховалися, то всі з дому пішли, а його ненароком замкнули...

А то ще гусак з гусьми кожного ранку, як на зло, переходить дорогу: йде поволі-поволі, поважно оглядаючись на всі боки. А підженеш — сичить, сердиться і щипається. Ну, як тут не запізнитися до школи?

А сьогодні Грицько, захакавшись, прибів до класу раніше від усіх. Зайшли учні, а він уже сидить за партою і тремтить, як переляканий заєць.

— Молодець, Грицьку, сьогодні прийшов перший, — похвалили його товариші по класу.

Грицько вислухав похвалу та й каже:

— Я б і сьогодні запізнився, якби не сусідів пес: зірвався з ланцюга й до самої школи за мною гнався.

Олексій ШТОЙКО.

СМІЛИВЕЦЬ

Дворічній Тані мама ставить гірчичники. Володя, якому пішов уже четвертий рік, боязко виглядає з-за тумбочки.

— Бачиш, яка смілива наша Танечка, — каже мама до Володі, — вона зовсім не боїться, коли їй ставлять гірчичники.

— Я теж зовсім не боюся, — відповідає Володя, — коли їй ставлять гірчичники!

Петро СОРОКА.

СЕКРЕТ

Що зробити,
щоб удвічі
торт
здавався вам
смачнішим?

Що зробити,
щоб удвічі
кожний день для вас
побільшав?

Щоб і радості,
і щастя
вам було —
аж ніде діти?

Тут —
ніякого секрету!
Треба
з другом
все ділити!

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

ГУМОРЕСКА

З деяких пір наш керуючий став цікавитися здоров'ям своїх працівників: «Як спиш?», «Чи буваш на повітрі!», «Чи ходиш до парної?»...

Страх як полюбив наш керуючий отримувати подібні довідки, в основному — телефоном. Трапиться, захворіє хтось, він першого ж дня — дзвіночок, прямо на квартиру: «Ну, що ж ти, милий (мила), не уберігся (не убереглась)? Загартовуватися треба, дорогий (дорога). Кисню побільше вживати, овочів, зелені різної. Ну, одужуй, дорогий (дорога)»...

Коли заступник їхав на курорт, керуючий поцікавився:

— Удвох з Вірочкою? Ну, молодець. Дружина — вона всюди дружина. На інших не задивлятимешся... Ха-ха-ха! Та й у пляшечку зазирати не будеш. Контроль домашній, скажу тобі, він і на курорті — ха-ха! — не завадить...

— Я цим не зловживаю. Жінки, вони — не моє хобі. А пляшечка нині, самі знаєте...

— Ну, дивись там, дивись. Приїдеш, влаштуєшся — повідом. Може, подзвоню.

...Якось наприкінці робочого дня керуючий, аби скоротати час, взяв у секретарки номер телефону в будинку відпочинку, де був заступник, і подзвонив. Трубку взяла заступникова дружина, Вірочка.

— А-а, Борюнчику, — почувся ласкавий голос, — ти з роботи? Як швидко промайнула твоя відпустка? Відколи ти поїхав, я ходжу сама по теренку і, повір, милий, сумую:

Опустела без тебе земля,
Как мне несколько часов прожить...

— Ти ж, Борюнчику, знаєш мого тюленя, — продовжував литися той же голос. — На повітря його не витягнеш. Так у холі за шахами і досі просиджує...

Керуючий збавнув: Віра переплутала його з Борисом Петровичем, завідувачем бюро комплектації (той щойно повернувся з відпустки, був у тому ж будинку відпочинку), — але не став виказувати себе, продовжуючи навмання то підтакувати, то заперечувати.

А трубка продовжувала томно зітхати, бламати:

— Виберись коли-небудь, рідненький, приїзди... У суботу мій тюлень мотає до якогось друга на дачу, і в неділю там буде, приїзди-и... А ось і мій законний з'явився, передаю трубку, — і до чоловіка: — Це Борис Петрович, тебе питає...

— Борько, привіт! Уже включився? Нічого не поробиш: робота є робота. Як там народ наш, як цей беззь, шеф тобто? Керує? Премії квартальної позбавив? А я тобі що казав: йому, шкарбану старому, давно уже час на заслужений, так ні — сидить, пень замшлий, іншим дорогу заступає. А в голові ж — як у дзвоні... Борько, ти чуєш мене? Алло... Борько! Щось в апараті тріщить. Це ти, Борько?

— Я чудово чую тебе, дорогий, — лагідно відгукнувся керуючий. — Кажки, кажки далі! У трубці залунали короткі гудки...

Андрій ЗОНЕНКО.

Без слів.

Темнота

ГУМОРЕСКА

У відділі панувало пожвавлення. Співробітники зібрались біля столу Бородавки й збуджено обговорювали якусь новину. Зава не було. Кузьма прошигав до робочого місця. Та його пізнього приходу ніхто не помітив. «Пронесло», — полегшено зітхнув Кузьма. Заспокоївшись, став прислухатись до розмови.

— Був я там. Слово честі, був! Років п'ять тому. Природа — во! — піднятий угору великий палець Бородавки одразу у цьому всіх переконав. — Неподалік озеро, лини та карасі водяться. Отакенні! — оратор цього разу не менш переконливо розвів руки у сторони. — Тоді вудок ніхто не взяв, бо не знали про існування водоймища. Але зараз всім пропоную прихопити вудки і відра.

— А відра нащо? Юшку варити? — запитала Оленочка і зашарілась. Вона завжди мило червоніла, коли про щось запитувала: боялась, що невірно зрозуміють.

— Ні. Юшку будемо варити у казані. А казан — моя турбота, — заспокоїв Бородавка. — Відра потрібні на абрикоси. Там їх повно.

— А комарі, комарі там не кусяють? — занепокоєно спитала Оленочка і знову почервоніла.

— Вогнище розкладемо, — втрутився у розмову Пастушенко, товстий брюнет. — І під гітару як...

— Гітара — потім, — перебив профспілкового активіста гучний бас Килиш-ка. — У першу чергу треба вирішити, скільки і якого взяти «пального», та й про закуски не забути.

Співробітники наперебій почали називати наїдки.

— На цьому і зупинимось, — підбив нарешті підсумок Бородавка, коли довгий список, що враховував бажання кожного, був готовий. — Здається, нічого не забули.

«Саме час втрутитись, — подумалось Кузьмі, — а то ще без мене пойдуть на пікнік».

— Забули, забули! — заявив він.

Погляди всіх повернулися до нього. — А хто ж візьме намети і спальні мішки? Та й магніфон можна прихопити. Увечері танці влаштуємо.

— Темнота! — зупинив його Бородав-ка. — Ми ж усього на один день ідемо. У колгосп. Овочі збирати. Так би мовити, в порядку шефської допомоги. А тобі все гульки в голові.

Ігор ТАРНОПІЛЬСЬКИЙ.

Друже Перче!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Що нам робити з нашими дітьми? Ніяк не можемо їх привчити мити руки перед сніданком, обідом та вечерею. Розказуємо їм і про Мийдодіра, і про шкідливі хвороботворні мікроби — ніщо не допомагає. У відповідь чуємо лише одне: «А ви подивіться на себе!»

Дивимося — і червоніємо. Бо у нас самих руки завжди, як у грубочистів. Ніяк не доміємося їх після роботи у нашому розкрійному цеху. Річ у тім, що сировину ми одержуємо з дубильно-фарбувального цеху. А там її так фарбують, що вся фарба залишається на наших руках. Попрацюєш зміну з такою шкірою — і весь чорний. Ніякі миючі засоби не допомагають. Не допомагають і наші постійні скарги на адресу керівництва дубильно-фарбувального цеху та адміністрації комбінату.

От і спробуй виховати у дитини повагу до гігієни на особистому прикладі!

РОБІТНИЦІ
розкрійного цеху
Кременчуцького шкіряно-лімариного комбінату.

Полтавська область.

Ще в серпні минулого року наше підприємство здало на ремонт Київському міжобласному спеціалізованому ремонтно-налагоджувальному управлінню (КМСРНУ) п'ять колінчатих валів від холодильних установок. Начальник управління т. Курицин Ю. Д. пообіцяв виконати замовлення до листопада 1984 року. Минув листопад. Одержали нове запевнення — вали буде відремонтовано до грудня. Після цього — новий строк. Потім... Одне слово, обіцянки за обіцянками. Зрештою, одержали... Ні, не вали, а ще одну обіцянку — з підписом і штампом. Цікавий, між іншим, папірець. Цитуємо: «Київське МСРНУ повідомляє, що дослідні роботи по відновленню колінчатих валів завершено. В даний час управління приступило до наплавки колінчатих валів... Роботи буде закінчено в травні ц. р.

Ю. Д. Курицин». Он воно що виходить: ми їм віддали вали на ремонт, а вони, замість ремонту, над тими валами дослідні проводять...

Ти, Перче, звичайно, здогадався, що і «травень ц. р.» був узятий т. Курициним зі стелі... А курячі тушки як зберігати? Над ними, як відомо, дослідів на витривалість не проводять — або одразу в суп, або — в холодильник. Невже т. Курицин не розуміє?

ПРАЦІВНИКИ
Чернігівського птахокомбінату.

Поясни, будь ласка, що таке клуб? Керівники нашого колгоспу називають ним напіврозвалене приміщення без даху. А ми читали, що це — культурно-освітній заклад, в якому можна переглянути кінофільм, потанцювати, взяти цікаву книжку в біб-

ліотеці, а то й самодіяльність якусь організувати. Хто з нас ближчий до істини?

МОЛОДЬ села Поляни
Шепетівського району
Хмельницької області.

Чи не знаєш ти, де відпочиває директор Білгород-Дністровського медично-інструментального заводу, що на Одещині?..

Ми, працівники санаторію «Весна», дружно запрошуємо його до нас у Трускавець. Санаторій у нас новий, функціонує лише другий рік. Обладнаний новітньою медичною апаратурою, зокрема — стерилізаторами вищезазначеного заводу. Правда, вони не працюють, бо вийшли з ладу через десять днів після початку експлуатації, і повернути їх до життя ми не можемо через відсутність:

- а) тиристера тріодного КЦ-2024;
 - б) електромотора асинхронного одnofазного АВЕІ-41 2М43;
 - в) почуття відповідальності працівників заводу за свою продукцію.
- Мабуть, із цим ділом на підприємстві — дефіцит найгостріший, бо ось уже другий рік ми не можемо дочекатися звітів ні вказаних запчастин, ні просто якоїсь відповіді. Та й те сказати: хіба може бідоласна дирекція дати відповідь усім тим, хто користується їхніми бракованими апаратами, якщо тільки в Трускавеці — понад 40 отаких непрацюючих одоробл?

За дорученням колективу санаторію

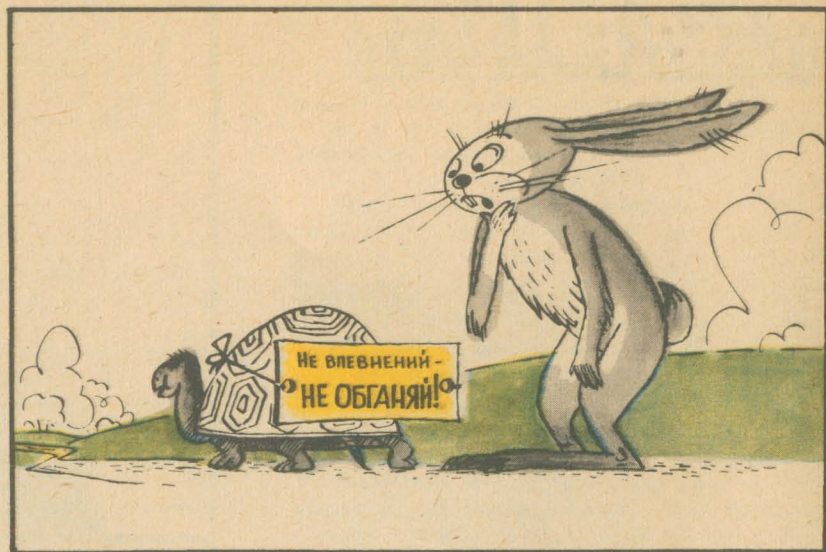
І. І. МАКАР.
головний лікар.

Львівська область.

Як відомо, про любителів багато обіцяти кажуть: «У нього сім п'ятниць на тиждень». А от про начальника Недригайлівської рембуддільниці Івана Лукича Сіряченка, навпаки, можна сказати, що в нього — одна п'ятниця на два роки. Ось уже другий рік підряд ми, працівники Смілівської інкубаторної станції, від нього чуємо: «Ось у п'ятницю вже почнемо». А в яку — невідомо.

Мова йде про перекриття даху нашого інкубатора, контори та складів. У липні-серпні 1984 року названа рембуддільниця половину даху інкубатора розкрила і вкрила, а далі, як той казав, ні тпру, ні ну. Цілу зиму наші робітники стояли на горіщі з відрами і лопатами, згрібаючи сніг (а його цього року було вдосталь), а тепер стоять з відрами й ночами, ловлячи дощ (чого також не бракує). А товариш Сіряченко, знявши з нашого рахунку на користь своєї контори гроші за всю роботу, преспокійно годує нас «п'ятницями». Завидна у нього витривалість! Нам би такої повчитися... Але не можемо: за шию капає!

О. В. ПЕТРЕНКО,
заступник директора станції.
Роменський район
на Сумщині.

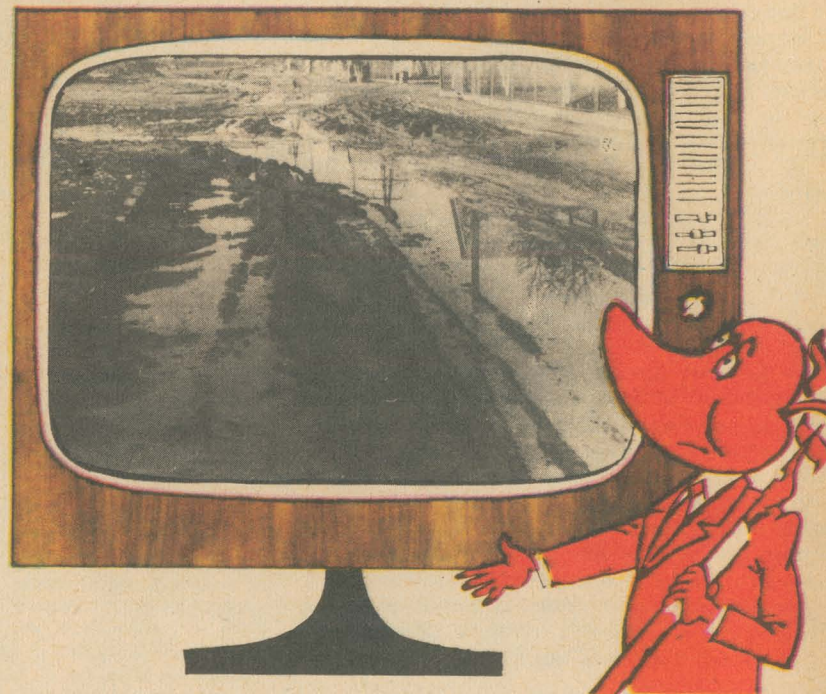

Дали перцю!

Жителю міста Саврань Гребенюку С. Д. протягом місяця не пощастило двічі: спочатку в тому, що він придбав холодильник «Кристалл-2», який незабаром вийшов з ладу, а потім в тому, що віддав його ремонтувати до савранського цеху «Ремпобуттехніки», де його успішно «заремонтували». Довго власник холодильника оббивав пороги цеху, аж поки йому увірвався терпець і він поскаржився Перцеві.

Генеральний директор одеського виробничого об'єднання «Ремпобуттехніка» Г. Ф. Фролов повідомив редакції, що нині холодильник відремонтовано. Керівництво об'єднання вибачилося перед замовником. А бригадира савранського цеху Голі, з вини якого трапилася ця тяганина, з роботи звільнено.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Здрастуйте, шановні телеглядачі!

Скільки, на вашу думку, коштує калюжа, яку ви бачите на екранах? Жодної копійки? А сорок сім тисяч карбованців не хочете? Саме стільки, якщо вірити документам, освоїло на будівництві дороги по вулиці Надрічній, що в місті Луцьку, експлуатаційно-лінійне управління доріг, підпорядковане міськкомунгоспу.

Уявляєте, якою буде калюжа, якщо управління освоїть ще кілька десятків тисяч?

На цьому — до побачення!
До наступного телебачення!

«Весь час казав на грядці Хрін,
Що благородний, чесний він,
Попав на стіл,
І люди бачуть,
Не раз від нього ще поплачуть».

В. Р-ко
з Дніпропетровська.

— Та так, плачучи, і з'їдять!

«Он шел все думал, чем заняться
бездельник от безделья
Он все искал себе работу
бездельник от безделья».

А. Г-ко з Житомира.
— Порадьте йому зайнятися літературою.
Немає нічого легшого!

«На стіні висять ковйори,
А на вікнах висять штори».

Г. К-а з Тербовля.

«Узнав Хома що в селищі одним
працює лазня після капремонта,
Збагнув з синком помитися своїм,
бути чистим на свято Ксенофонта».

І. Т-н з Крижополя.

— Вибачте, але у своєму творі Ви чомусь
обійшли мовчанням деякі хвилюючі моменти:
приміром, як у Хоми та його посімейства
поставлена гігієна на свято Йоргена? А як щодо
санітарії на свято Марії?..

«Це тоді, як говорили —
Берегти робочий час,
І на зборах нас тримали
Дві години з гаком нас!»

І. Т-ко
з Дніпропетровщини.

— Що стосується нас, то Вас у нас ми довго не
затримаємо Вас!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Колгосп імені ХХ з'їзду КПРС
(Кіровоградщина) побудував симпатичні
будиночки, куди охоче й поселилися
колгоспники. Усе було б добре,
якби не одне «але» — відсутність
води. Про це йшлося у замітці
«Операція «відро»» («Перець» № 3).

Як повідомив начальник Бобриньського
районного управління сільського господарства
А. І. Питенко, факти, вказані у замітці,
підтвердились. Правління колгоспу
вжило заходів, і нині на новій вулиці діє
водопровід.

◆ «Два роки пошуків». У замітці
під такою назвою (№ 10 журналу)
розповідалося про те, як мешканець
села Катюжанки (Вишгородський район)
ветеран війни і праці Яремчук В. І. ще у
лютому 1983 року здав на ремонт райпобуткомбінату
свій іменний годинник «Янтар», а одержати
з ремонту досі не може.

Після виступу Перця головний інженер
Київського обласного управління побутового
обслуговування населення Б. А. Яневич
повідомив, що наведені у замітці факти
підтвердились. За низьку культуру обслуговування
начальнику дільниці Ружинській Ф. П.
оголошено догану. А замовнику замість
загубленого годинника виплачено його
вартість.

Перець вдячний керівництву обласного
управління побутового обслуговування за
відповідь, з якої видно, що це питання
після виступу редакції було досить оперативно
вирішено. Однак виникає ще одне питання:
чому ж справа зволікалася два роки з
гаком?

◆ Жителі села Березневатки (Дніпропетровщина)
поскаржилися Перцеві на те, що до них не
курсує автобус. Водії минають їхнє село,
мотивуючи тим, що там немає майданчика
для розвороту.

Голова Синельниківського райвиконкому
В. І. Соколенко повідомив редакції, що
таке становище дійсно мало місце. Тепер у
селі зроблено розворотний майданчик і
рейсовий автобус регулярно заїжджає до
Березневатки.

◆ Про те, що у колгоспі імені
Калініна (Котовський район) недбало
ставилися до збереження та витрачання
пального, писалося в одному з листів до
редакції.

На прохання Перця Одеський обком
Компартії України зацікавився цим
сигналом. А секретар обкому М. Галич
повідомив, що завідувач колгоспним
складом пального Бомштейн Б. Л. внаслідок
злочинно-халатного ставлення до дорученого
йому майна та відсутності контролю з боку
правління колгоспу допустив нестачу
бензину у кількості 12 тонн. Вартість
пального стягнуто з винних.

Бюро Котовського міськкому партії за
слабкий контроль оголосило голові
колгоспу Рудіку Г. І. догану.

◆ Працівники Лубенського міськрайпобуткомбінату написали редакції
листа про те, що у них порушується
штатна дисципліна.

На прохання Перця Полтавський обласний
комітет народного контролю перевірів цей
лист, а голова комітету В. І. Борисов
повідомив про вжиті заходи. За порушення
штатно-кошторисної дисципліни директору
комбінату Писаренку І. П. оголошено
сувору догану. На Писаренку І. П. та
колишнього головного бухгалтера Пилипенка
О. І. зроблено грошові нарахування у
розмірі їхніх місячних посадових
окладів. Тепер у комбінаті усі посади
зайнято згідно із штатним розкладом.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Мав феноменальну пам'ять: пам'ятав усе, що кому
збрехав.

● Коли роздавали розум, вона стояла в черзі за
довгим язиком.

● Батьки молодих не зійшлися характерами.

Михайло ЦАРИК.

● Перспективне планування: ніколи не відкладай на
завтра того, що можна відкласти на післязавтра.

● Слова, кинуті на вітер, ніколи не стають крилатими.

● Немає нічого простішого, ніж створити ускладнення.

Олег СЕІН.

● З деякими людьми не так приємно поговорити, як
помовчати.

● Коли постійно підвищувати голос, він втрачає вагу.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 18 (1204)
(на українському мові)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.08.85. Підписано до друку 02.09.85. БФ 11197. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2298200 прим.
Зам. 04420.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордену Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

«Для розгону мирних демонстрацій поліція США застосовує, окрім інших знарядь насильства, гумові кийки».

(3 газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ВІН ПОВЧАЄ ІНШИХ ГОНОРИСТО,
ПРАВ ЛЮДСЬКИХ «ПОБОРНИК» І «ПРОРОК»,

А В РУКАХ САМОГО «ГУМАНІСТА» —
ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ГУМОВИЙ КИЙОК.

Вірші М. ВІНОКУРОВА.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org